

*“En ung og overmådelig dejlig
bondepige trådte ind”.*

*“Den fremmede var en meget smuk karl,
en ægte søn af vor nordiske natur,
der driver langsomt, men kraftigt
og varigt: Lyshåret, blåøjet”.*

*“Den største sorg i verden her
er dog at miste den, man har kær.”*

Undertiden, når jeg har vandret ret ude i den store alhe-
de, hvor jeg kun har haft den brune lyng omkring mig
og den blå himmel over mig; når jeg vandrede fjernt fra
menneskene og mindesmærkerne om deres puslen her-
nede, der i grunden kun er muldvarpeskud, som tiden –
eller en og anden urolig Tamerlan* – engang jævner med
jorden; når jeg svævede hjertelet, frihedsstolt, som be-
duinen, hvem intet hus, ingen snævert begrænset mark
fængsler til pletten, men som ejer, besidder, alt hvad han
ser, som – ikke bor – men foretager lystrejser til hvor han
vil; når da mit vidt omsvævende blik i horisonten skimte-
de et hus, og således ubehageligt standses i sin lette flugt:
undertiden opstod da, Gud forlade mig denne flyvetanke,
thi andet var det dog ikke, det ønske, gid denne menne-
skebolig var borte!

Der bor også møje og kummer; der trættes, der kives
også om mit og dit! Ak, den lykkelige ørken er både min
og din, er alles, er ingens. En forstmand skal have fore-
slået at forstyrre hele bosættelseanlægget, plante skov på
beboernes marker og i deres sløjfede byer; mig har un-
dertiden den langt umenneskeligere tanke påtrængt sig:

* Tamerlan (egl. Timur-i Lenk), var en tatarisk erobrere fra det 14. årh.

Hvad om her endnu havde været lynggroet hede, den samme, som for årtusinder siden, uforstyrret, uomrodet af menneskehænder!

Men, som sagt, jeg mente det ikke alvorligt. Thi når jeg udmattet, mødig, smægtende af hede og tørst med smertelig længsel tænkte på arabernes telt og kaffekedel, da takkede jeg Gud, at et lyngtækket hus – omend milelangt borte – bebudede mig skygge og vederkvægelse.

Og således befandt jeg mig for en del år siden en stille, varm septemberdag langt ude i denne samme hede, som jeg i arabisk forstand kalder min.

Ingen vind bevægede den rødmende lyng; luften var lummer og døsig. De fjerne bakker, som begrænsede synskredsen, syntes at svømme, lig skyer, omkring den uhyre slette, og antog mange vidunderlige skikkelser af huse, tårne, slotte, mennesker og dyr, men alle af dunkle uformede omrids, ustadigt vekslende, som drømmebilleder, snart forvandlede en hytte til en kirke, denne igen til en pyramide; hist hævede sig et spir, her sank et andet; et menneske blev til en hest og denne igen til en elefant; her gyngede en båd og der et skib med udspændte sejl.

Længe forlystede mit øje sig ved beskuelser af disse fantastiske figurer – et panorama, som kun sømanden og ørkenens beboere har lejlighed til at nyde – da jeg omsider, træt og tørstig, begyndte at lede om efter et rigtigt hus blandt de mange falske; jeg ønskede rigtigt inderligt at bortbytte alle mine prægtige fe-slotte for én eneste menneskelig hytte.

Det lykkedes: Jeg opdagede snart en virkelig gård uden spir og tårne, hvis omrids blev tydeligere og skarpere, jo nærmere jeg kom den og som, flankeret af tørvestakke, så langt større ud, end den virkelig var.

Dens beboere var mig ubekendte. Deres klædedragt var fattig, deres husgeråd tarveligt; men jeg vidste, at hedeboeren tit gemmer ædelt metal i et umalet skrin eller i et usselt hængeskab og en tyk tegnebog indenfor en lappet trøje; da derfor mit blik ved indtrædelsen faldt på en alkove – fuldstoppet med strømper – formodede jeg, ganske rigtigt, at jeg befandt mig hos en velhavende hosekræmmer. (I parentes være det sagt, at jeg ingen fattige kender). En halvgammel, gråhærdet, men endnu kraftig mand rejste sig fra skiven og bød mig hånden med de ord: “Velkommen, med forlov at spørge, hvor er den gode ven fra?” Man opholder sig ikke over et så ufint og ligefremt et spørgsmål! Hedebonden er ligeså gæstfri, men lidt mere nysgerrig end de skotske godsejere og i grunden kan man ikke fortænke ham i, at han gerne vil vide, hvem han bevrter.

Da jeg havde fortalt ham, hvem og hvorfra jeg var, kaldte han på sin kone, der straks satte frem, hvad huset formåede, og nødte mig med godhjertig venlighed til at spise og drikke; skønt min sult og tørst gjorde al nøden overflødig. Jeg var midt i måltidet og midt i en politisk samtale med min vært, da en ung og overmåde dejlig bondepige trådte ind, hvem jeg fejlagtigt ville have erklæret for en – fra grusomme forældre og et modbydeligt ægteskab – bortflygtet, forklædt frøken, hvis ikke hendes rødledne hænder og uforfalskede bondemål havde overbevist mig om, at ingen forklædning fandt sted.

Hun nikkede venligt, kastede et flygtigt blik hen under bordet, gik ud og kom snart igen med et fad mælk og brød, hvilket hun satte på gulvet med de ord: “Deres hund kan måske også trænge til noget.”

Jeg takkede for hendes opmærksomhed, men denne var ganske henvendt til den store hund, hvis grådighed snart gjorde tomt fad og som nu, på sin vis, takkede gi-

